HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

נותנין מזונות לנכרי בחצר. בשבת[א] אפילו בי"ש דרגיל לאוכלו מידב[ב] ודוקא מזונות אבל שאר תפלים[ג] אסורים אפילו בי"ה דלא שרי ב"ה אלא בע"ש[ד] אבל בשבת לא[ה] וא"ת ואמאי נותנין מזונות לנכרי בשבת הא כיון דאין מזונותיהן עליך דאמרינן הכא[ו] ובפ"ב דביצה (דף כא:) [ז]דמוציא לחי את הנכרי שאין מזונותיהן עליך ליתסר כדאמרינן בפרק בתרא (דף קנה:) דאסור לטרוח בשבת לתת מזונות לפני חיה משום דאין מזונותי' עליך ה"נ ה"ל למיסר בנכרי וי"ל דומר כיון [ח]דמפרנסים עניי נכרים עם עניי ישראל [ט] משום דרכי שלום חשיב קצת מזונותיו עליך לענין איסור טורח שבות דרבנן[ט] אבל לענין עשיית מלאכה בי"ט דהוי איסור דאורייתא לא חשיב מזונותיו עליך:

כתוב בא"ז שפ"א אלה נכרי[י] ואלה ליהודי א' בי"ט שיאכלו לו מיינו ואם לא יאכלו לו יומות והנכרי היה מוחזק בעיר והתיר לאכול לו ע"י נכרי משום דרכי שלום[יא] ואלא אל רביניו שמתה והתיר לו[יב] אבל לא ע"י ישראל[יג] ולפ"ז יאמר נראה[יד] דהוא הדין בשבת אם היה הענין כך שהיה דבר שאין דרכי שלום כגון שהיה הנכרי אלא נראה שמותר לאכול לו על ידי נכרי לדידן לית לן השתא רשות הרבים דאורייתא [תוס' ישנים]:

לא ישביר. אין לפרש[טו] משום שביתת כלים וכפ"ש[טו] דאא"ר אפי' ברביעי ובחמישי[יז] נמי אלא[יח] כב"ה היא לית להו שביתת כלים אי[יט] בחלוק וטלית וכיוצא בהן איירי דלא שייך שביתת כליס[כא] ואסור[כא] לפי שנראה כנוטל שכר שבת אף על פי[כב] שמשכירו יחד חדש או שבוע דאם משכירו ליום אפילו ברביעי ובחמישי אסור כדאמרינן בסוף הזהב (ב"מ דף מ.) גבי שוכר פועלים לשמור פרה או תינוק[כג] ודוקא לשוכרו[כד] דמיחזי כנוטל שכר שבת אבל שאלה שריא[כה]:

אלא אם כן קוצץ לו דמים. מתני' נמי דנותנים כלים לכופם ועורות לעבדן אייר נמי בקונך[כו] והא דפרין והלא קנך לב"ה פריך[כז]:

אין מפליגין בספינה. [כח]אפילו תוך התחום אסור משום[כט] שבת[ל] כדמוכח בפ' תולין (לקמן קלט: ושם) גבי הבוא לורבא מדרבנן[לא] דאמר למינס בעינא ואזיל לגידך גיסא ואמר פירי[לב] משמע דתוך התחום היה ואפ"ה בלא הערמה אסור[לג][לד]:

השום והבוסר והמלילות. למאי דקאמר בריש חבית (לקמן קמג:) מודיס חכמים לר' יהודה בשאר פירות ומייתי מדתניא סוחטין בפגעין (ו) ועוחדלין אבל לא ברמוניס ל"ל דשום ובוסר ומלילות יותר עשוין למשקין מפגעין ועוחדלין ומיהו אתם מסיק דתרדין אע"ג דלאו בני סחיטה הינהו הואיל ואחשביהו ה"ל משקין ולפ"ז הא דקתני סוחטין בפגעים לאו סחיטה גמורה קאמר אלא מיתוק בעלמא: **רבי ישמעאל אומר יגמור.** לד[לה] אינו צריך לסלק הטעינה סמוך לאחשבה אלא מיאחן כל השבת קשה לר"י[לו] היכי מוכח[לז] דסבר ר' ישמעאל כל דאתי ממילא אפי' עביד בשבת ליכא חיוב חטאת[לח] דילמא ר' ישמעאל סבר[לט] דשרו אפי' בהנך דלא אתי ממילא[מ] והא דנקט ריסקן משום רבותא דר"ע[מא] ועוד תימה דר"ע דאמר[מב] לא יגמור לא כב"ש ולא כב"ה ונראה לר"י דיגמור היינו דיגמור ואיכל בשבת[מג] ולא דמי למשקין שזבו שאסורין דגזרינן שמא יסחוט דהכא אפילו יסחוט ליכא איסור דאורייתא משום דאתי ממילא והשתא מייתי שפיר דקסבר ר' ישמעאל כל דאתי ממילא ש"ד אפי' לב"ש כיון דאי עביד ליה בשבת לא מיחייב ור"ע דאמר לא יגמור לא שריך להסיר הקורה דסבר כב"ה[מג] אלא שלא יגמור כדי לאכול משקדש היום דאסורין אפי' לב"ה כשאר משקין שזבו דאסורין[מד] דהך סחיטה נמי דאורייתא אע"ג דאתי ממילא[מה] ועי"ל דיגמור[מו] בידים משתשקע דלא דמי למתני' דלא שרו ב"ה אלא טעינת קורה אבל בידים לא דהכא כשאין מחוסרין ליכה כדאמר בסמוך[מז] והשתא מייתי שפיר[מח] דכיון דשרי ר' ישמעאל לסחוט בידים ולא גזר אטו מחוסרי ליכה א"כ במחוסרי ליכה נמי סבר דלא מיחייב[מט] ובתר הכי קאמר[נ] דלרבי ישמעאל במחוסרי ליכה[נא] מיחייב[נב] ואפ"ה כשאין מחוסרין שרי בידים ולא גזר אטו מחוסרין אבל כר"ע לא אתיא כיון דאסר בשאין מחוסרין ליכה אטו מחוסרין ליכה מכלל דמחוסרין ליכה מיחייב[נג] וא"כ אסור עם השבת לב"ש:

שמן מלאית עין, ועי' שבת אל מין. כב. דאיירי. תוס' הרא"ש. כג. אינו נוטל שכר שבת היה שכיר חדש שכיר שנה נוטל ממנו שכר שבת, ואפ"ה בע"ש אסור דנראה כמשכיר לו לצורך שבת וכעומד ונוטל ממנו שכר שבת, ודוקא לגוי אבל לישראל מותר אפילו בע"ש דלא חשיד לימחן ליה שכר שבת וכיון שמשכיר לו לחודש או אז לשבת שרי. רש"ל. כד. אסירא. תוס' הרא"ש. כה. דלא דמי לשאלה דלעיל (יח:) דהתם משום הוצאה. תוס' הרא"ש. [ועי"ש לעיל בתוד"ה ולא תשלינו]. כו. דכיון דקצץ גוי בדנשיה קא טרח ואין לישראל שום ריוח במה שהגוי עושה בהן בשבת וכו'. רש"ל. כז. דשרו ברישא קצץ בכל ענין, אבל בית שמאי לא עדיף קצץ ממכר דאסרו לעיל, וכי משני נמי הכי קאמר אם לא קצץ אבית הלל קאי. תוס' הרא"ש. כח. ונראה דהא דאסרו רבנן ללכת בספינה. תוס' הרא"ש. כט. דהוי. תוס' הרא"ש. ל. על פני המים. תוס' הרא"ש. ואסור גזירה שמא יעשה חבית של שייטין, אי נמי שמא ינהיג הספינה והוי כמוליכה ארבע אמות בכרמלית. תוס' עיטיון מנ. בשם רינ"ש. לא. דעייל במברא. תוס' הרא"ש. לב. ושרי משום דהערמה בדרבנן הוא וצורבא מרבנן לא אתי למיעבד לכתחילה. תוס' עיטיון מנ. ואי איכא איסור תחומין לא היה מערים לצאת חוץ לתחום. תוס' הרא"ש. לג. ומיהו בדביני שרי דלכולי האי לא אחמור רבנן. מי' הר"ן. לד. לא יגמור בידים קאמר, דאע"ג דמדאורייתא מיהא אסור לסחוט בידים, דאפילו בית הלל לא שרו אלא שעינא קורות מערב שבת אבל בידים לא שרי בשבת, והאי דקאמר יגמור. תוס' הרא"ש. לה. רש"י ד"ל. מי' הר"ן [ומגלה כך מי' לו הגיגלה כתוס', ועי' תוס' הרא"ש]. לו. א"כ. מי' הר"ן. לז. מהכא. תוס' הרא"ש. לח. [ו]מתני' ר' ישמעאל היא. מי' הר"ן. לט. דאי עביד בשבת חייב חטאת ואפילו הכי אמר יגמור דסבירא ליה. מי' הר"ן. מ. וכ"ת א"כ מאי איריא ריסקן אפי' לא ריסקן נמי, [ל"ק]. תוס' הרא"ש. מא. ועוד אורחא דמילתא נקט דדרך לרסקן תחלה. תוס' הרא"ש. מב. ומותר לשתות משקה היוצא מבית הבד היכא שריסקן מערב שבת. תוס' הרא"ש. מג. דלית לה שביתת כלים. דהא מתלמידיו של ב"ה הוא. רינ"ש. מד. ואע"פ שריסקן מבעוד יום. תוס' הרא"ש. מה. והשתא ניחא נמי דמייתי מחלות דבש שריסקן אסורין ור' אלעזר מתיר, דבאיסור והיתר של המשקין קא שקיל וטרי. תוס' הרא"ש. מו. היינו שמותר לגמור. מי' הר"ן. מז. ומתני' במחוסרין דיכה, ור' יוסי בר' חנינא נמי הכי סביראה ליה. מי' הר"ן. מח. דרבי ישמעאל היא. מי' הר"ן. מט. חטאת, וכיון שכן בדין הוא דלודי להו בית שמאי לבית הלל וכו' והיינו טעמיה דר' יוסי בר' חנינא. מי' הר"ן. נ. [ד]רבי אלעזר לא ניחא ליה בהכי ואמר כיון דודאי רבי ישמעאל דקאמר יגמור לא שרי אלא במחוסרין שחיקה ואפי' ר"י בר' חנינא מודה בהכי, מנא ליה לר' יוסי בר' חנינא. מי' הר"ן. נא. לא מחייב חטאת, דילמא חיובי. מי' הר"ן. נב. ולא אתיא מתני' כותיה. מי' הר"ן. נג. אין מחוסרין. מי' הר"ן. נד. ומשום לתא דידהו גזר נמי אשאין מחוסרין דיכה. מי' הר"ן.

מסורת הש"ס

א) [תוספתא פי"ד], ב) [תוספתא עירובין פי"ג], ג) [תוספתא פי"ח], ד) [ב"ב קסז. תוליז קה.], ה) [ל"ל בהכי], ו) עדיות פ"ב מ"ו, ז) [פסחים מג.], ח) [גיטין קפ.], ט) [וע"ע תוס' עירובין מג. ד"ה אלכסן], י) לא יגמור כב"ש ולא כב"ה כל"ל מהרש"ל.

תורה אור השלם

1 רַק עַץ אֲשֶׁר תֵּדַע כִּי לֹא עֵץ מַאֲכָל הוּא אֹתוֹ תַשְׁחִית וְכָרַתָּ וּבָנִיתָ מָצוֹר עַל הָעִיר אֲשֶׁר הוּא עֹשֶׂה עִמָּךְ מִלְחָמָה עַד רִדְתָּהּ: דברים כ כ

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה השום וכו' בפגעים ופרישים ועוחדלין:

גליון הש"ם

גמ' לפני הנכרי בחצר. עי' לעיל דף ג ע"א תוס' ד"ה בגא דריש:

לעזי רש"י

פיליג"א [פיליג"א]. לב יס.

מוסף רש"י

כותח הבבלי. נותנין בו פירורי לחם ומקור משום תמץ (פסחים נא:). שלשים יום. דס"ל בב"ש חב אינו נאכל מהר, שאין אוכלין אותו אלא מטעמין בו, והני שלשים יום משעה שחל עליו חומש נעור משמשאלין בהלכות הפסח (שם). עד רדתה. לשון רדוי, שהא כפופה לך (דברים כ ב). לא מחייב חטאת. ולפ"ז ל"ל לעיל יח ב.

רבינו חננאל

נתינת מזונות לפני גוי בחצר או לפני כלב מותר, ואם נטל ויצא אין נזקקין לו. ת"ר לא ישביר אדם כליו לגוי בע"ש כו'. ת"ר אין משלחין אגרת ביד גוי בע"ש כו'. אוקימנא כדברי בית הלל אי לא קביעא דואר במתא. פי' איש יודע שכל כתב אליו יובל, והוא המשכיר ומשלח כל אגרת למי שנשתלחה לו, אין משלחין אא"כ קצץ שכר לשליח, או אם יכול השליח להגיע במקום שהוא שרוי (כן) [בו] מי שהאגרת שלוחה אליו מבעוד יום ואפילו בבית הסמוך לחומה. ואי קבוע דואר במתא כענין שפירשנו למעלה אע"פ שלא קצץ שרי, דהא אגרת לבי דואר שדורה ובי דואר הוא במתא בהדיה. ואם קצץ שכר המשלח לשליח, בין יש בי דואר, בין אין שם בי דואר בין מגיע אצל מי שנשלחה לו בין אין מגיע מותר. אמרו על יוסף הכהן החסיד שלא נמצא כתב ידו בכל נכרי מעולם. הא דתנן נתינת כלי לבן לכובסם נכרי, פשוטה היא. הא דתנו רבנן אין מפליגין בספינה פחות מג' ימים קודם לשבת, יש מי שאומרים בזמן שגוששת ואין במים ד' טפחים, ומשום גזירת תחומין נגעו בה, אבל למעלה מ' טפחים לא גזרו, ומשום הכי נהגו להפליג בים הגדול. ת"ר אין מפליגין בספינה פחות מג' ימים קודם לשבת בד"א לדבר הרשות אבל לדבר מצוה מותר, ופוסק עמו לשבות ואינו שובת דברי רבי, רשב"ג אומר אינו צריך לפסוק, והלכתא כרשב"ג דכי קיי"ל הילכתא כר' מחבירו, ולא מאבוי. וכבר פירשנוהו למעלה בספינה גוששת שאין במים ד' טפחים ומשום תחומין גזרו אבל למעלה מ' טפחים לא גזרו. ושוין ב"ש וב"ה שטוענין **בקורת בית הבד כו'.** ודייקינן ממתניתין דכל מידי דאי עביד הוא מעשה חייב עליו חטאת, כגון שריית דיו ונתינת אונין של פשתן וכיוצא בהן בהני פליגי ב"ש, אבל הכא דאי עביד לעצמו לא מחייב חטאת אפילו ב"ש מתירין, וזהו שאמרו כל מידי דאתי ממילא שפיר דמי.

כותח הבבלי וכל מיני כותח אסור למכור ל' יום קודם הפסח: ת"ר [א]נותנין מזונות לפני הכלב בחצר נטלו ויצא אין נזקקין לו [ב]כיוצא בו נותנין מזונות [ג]לפני הנכרי בחצר נטלו ויצא אין נזקקין לו הא תו למה לי היינו הך מהו דתימא האי רמי עליה והאי לא רמי עליה קמ"ל: ת"ר [ד]לא ישביר אדם כליו לנכרי בע"ש בד' ובה' מותר כיוצא בו אין משלחין איגרות ביד נכרי בע"ש בד' ובה' מותר אמרו עליו על ר' יוסי הכהן ואמרי לה על ר' יוסי החסיד שלא נמצא כתב ידו ביד נכרי מעולם ת"ר [ה]אין משלחין איגרת ביד נכרי ע"ש אא"כ קוצץ לו דמים ב"ש אומרים כדי שיגיע לביתו וב"ה אומרים כדי שיגיע לבית הסמוך לחומה והלא קצץ אמר רב ששת ה"ק ואם לא קצץ בית שמאי אומרים עד שיגיע לביתו ובית הלל אומרים [ו]עד שיגיע לבית הסמוך לחומה [ז]והאמרת רישא אין משלחין לא קשיא [ח]הא דקביע בי דואר במתא והא דלא קביע בי דואר במתא: ת"ר [ט]אין מפליגין בספינה פחות מג' ימים קודם לשבת במה דברים אמורים לדבר הרשות אבל לדבר מצוה שפיר דמי ופוסק עמו על מנת לשבות ואינו שובת דברי רבי רשב"ג אומר אינו צריך ומצור לציידן אפילו בע"ש מותר: ת"ר [י]אין צרין על עיירות של נכרים פחות מג' ימים קודם לשבת ואם התחילו אין מפסיקין וכן היה שמאי אומר [יא]עד רדתה אפי' בשבת: אמר רבן שמעון בן גמליאל נוהגין היו וכו': תניא [יב]א"ר צדוק כך היה מנהגו של בית רבן גמליאל שהיו נותנין כלי לבן לכובס ג' ימים קודם לשבת וצבועים אפילו בע"ש ומדבריהם למדנו שהלבנים קשים לכבסן יותר מן הצבועין אביי הוה יהיב ליה ההוא מנא דצביעא לקצרא אמר ליה כמה בעית עילויה א"ל כדחיורא אמר ליה [יג]כבר קדמוך רבנן אמר אביי האי מאן דיהיב מנא לקצרא במשחא ניתיב ליה ובמשחא נשקול מיניה דאי טפי אפסדיה דמתחיה ואי בציר אפסדיה דכוויצה: ושוין אלו ואלו שטוענין כו': מאי שנא כולהו דגזרו בהו ב"ש ומ"ש קורות בית הבד ועיגולי הגת דלא גזרו הנך דאי עביד להו בשבת מיחייב חטאת גזרו בהו ב"ש ע"ש עם חשכה קורות בית הבד ועיגולי הגת דאי עביד להו בשבת לא מיחייב חטאת לא גזרו מאן תנא דכל מידי דאתי ממילא שפיר דמי אמר רבי יוסי [יד](בר) חנינא רבי ישמעאל היא דתנן [טו]השום והבוסר והמלילות שרסקן מבעוד יום רבי ישמעאל אומר [טז]יגמור משתחשך ורבי עקיבא אומר לא

עין משפט נר מצוה

קמה א מ"י פ"ו מהל' שבת הלכה כא סמג לאוין סה טור שו"ע או"ח סימן שכה סעיף ה:

קמז ג ד ה מי' שם הלכה כ סמג שם טוש"ע או"ח סימן רמז סעיף ה:

קמז ז מי' פכ"ד מהל' שבת הלכה כה ופ"ל הלכה יג ופ"ו מהל' מלכים הלכה יא טור או"ח סימן רמט:

קמט ח מי' פכ"ח מהל' שבת הלכה טז טור ושו"ע או"ח סימן רנב סעיף ה ופ"ח שם סעיף ג:

תוס' ישנים

א) מימה דלמא דריסא ה"ק אין משלחין בשאינו יכול לגביע אלא ל"ל קצץ והיינו בפונ"מ דפיסא בשבת קצץ שם יכול לתגיע דשרי ויש פפרים דגרסי והתניא לאין משלחין והיינו ברישא דלעיל דמיונא בו וכן הגיה ה"ר יהודה בספרו:

מוסף תוספות

א. מיירי דדברי הכל היא. אור זרוע הל' שבת סי' נ"ג. ב. ויכול לאכלו בחצר. אור זרוע הל' שבת סי' נ"ג. ג. העשויים להוליכן למקום אחר, א"נ מזונות מרובין שאין יכול לאוכלן מיד וצריך להוליכו מיד עמו. אור זרוע הל' שבת סימן נ"ג. ד. שכבר יצא מרשות ישראל מבעוד יום, וכשנכנסה שבת אינו של ישראל אלא של נכרי. אור"ז הל' שבת סי' נ"ג. ה. דהשתא ודאי מיחזי כמוליך בשליחותו של ישראל בשבת עכ"ל. אור"ז הל' שבת סי' נ"ג. ו. דגוי לא רמי עילויה. ריטב"א. ז. גבי לכם ולא לגוים מרבה אני את הכלבים שמזונותם עליך ומוציא וכו'. רשב"ם. ח. דת"ר (גיטין סא.). אור"ז הל' שבת סי' נ"ג. ט. אבל גבי חזיר אין שייך דרכי שלום וכו' ותו שנראה כמגדל חזיר. אור"ז הל' שבת סי' נ"ג. י. בריגנשבורג. אור"ז שם. יא. ויש שנחלק עליקן]. אור"ז שם. יב. לשלוח לעכו"ם ע"י עכו"ם ביו"ט אם ישלח אחריו. אור"ז שם. יג. דקיי"ל גבי חזיר אין שייך דרכי שלום וכו' ותו שנראה כמגדל חזיר. אור"ז הל' שבת סי' נ"ג. יד. בריגנשבורג. אור"ז שם. טו. ריטב"א. ביצה יב.) יש עיורוב והוצאה ליו"ט והרי הוא אב מלאכה כמו שחיטה אפייה לישה ובישול שאסורין לעשות בשביל העכו"ם. אור"ז שם. יז. [ד]אחרי שהרב פי' עירוב והוצאה ליו"ט ואפ"ה מותר לשלוח ע"י עכו"ם ביו"ט, מעתה יש לך לומר. אור"ז שם. יח. כדפרישו קצת רבנן ז"ל דמשמע מפרש"י ז"ל (בד"ה לא) דאיסורא. ריטב"א. יט. ושכירות לאו דוקא. ריטב"א. דאי כב"ש אתיא הוה ליה להש"ס למימר הא מני ב"ש היא, ומדקבעה במגרא בסתם משמע דאליבא דהלכתא היא. פסקי הרא"ש סימן ל"י. יז. דאפילו בראשון. רשב"ם. יח. הנכון כמו שפי' ר"י ז"ל דדוקא נקט שכירות, [ואתיא]. ריטב"א. יט. למאן דאית ליה שביתת כלים. תוס' הרא"ש. ובכללים שאין עושין בהן מלאכה כגון מטה שחלתן וכסא או. רשב"ם. כ. ומשום שכר כליו נגעו בו שאסור לו כמו שכר גופו שהוא אסור לו אלא א"כ הוא בהבלעה. ריטב"ם. כא. בערב שבת משום מראית העין. תוס' הרא"ש. [אך עי' בשאר לתשובים דמעמוא דיסוי נאמתא שכר תוא ולא רק

מוסף רש"י

כותח הבבלי. נותנין בו פירורי לחם ומקור משום תמץ (פסחים נא:). **שלשים יום.** דס"ל בב"ש חב אינו נאכל מהר, שאין אוכלין אותו אלא מטעמין בו, והני שלשים יום משעה שחל עליו חומש נעור משמשאלין בהלכות הפסח (שם). **עד רדתה.** לשון רדוי, שהא כפופה לך (דברים כ ב). **לא מחייב חטאת.** ולפ"ז ל"ל לעיל יח ב.

רבינו חננאל

נתינת מזונות לפני גוי בחצר או לפני כלב מותר, ואם נטל ויצא אין נזקקין לו. ת"ר **לא ישביר אדם כליו לגוי בע"ש כו'.** ת"ר אין משלחין **אגרת ביד גוי בע"ש כו'.** אוקימנא כדברי בית הלל אי לא קביעא דואר במתא. פי' איש יודע שכל כתב אליו יובל, והוא המשכיר ומשלח כל אגרת למי שנשתלחה לו, אין משלחין אא"כ קצץ שכר לשליח, או אם יכול השליח להגיע במקום שהוא שרוי (כן) [בו] מי שהאגרת שלוחה אליו מבעוד יום ואפילו בבית הסמוך לחומה. ואי קבוע דואר במתא כענין שפירשנו למעלה אע"פ שלא קצץ שרי, דהא אגרת לבי דואר שדורה ובי דואר הוא במתא בהדיה. ואם קצץ שכר המשלח לשליח, בין יש בי דואר, בין אין שם בי דואר בין מגיע אצל מי שנשלחה לו בין אין מגיע מותר. אמרו על יוסף הכהן החסיד שלא נמצא כתב ידו בכל נכרי מעולם. הא דתנן **נתינת כלי לבן לכובסם נכרי,** פשוטה היא. הא דתנו רבנן אין מפליגין בספינה פחות מג' ימים קודם לשבת, יש מי שאומרים בזמן שגוששת ואין במים ד' טפחים, ומשום גזירת תחומין נגעו בה, אבל למעלה מ' טפחים לא גזרו, ומשום הכי נהגו להפליג בים הגדול. ת"ר אין מפליגין בספינה פחות מג' ימים קודם לשבת בד"א לדבר הרשות אבל לדבר מצוה מותר, ופוסק עמו לשבות ואינו שובת דברי רבי, רשב"ג אומר אינו צריך לפסוק, והלכתא כרשב"ג דכי קיי"ל הילכתא כר' מחבירו, ולא מאבוי. וכבר פירשנוהו למעלה בספינה גוששת שאין במים ד' טפחים ומשום תחומין גזרו אבל למעלה מ' טפחים לא גזרו. ושוין ב"ש וב"ה שטוענין **בקורת בית הבד כו'.** ודייקינן ממתניתין דכל מידי דאי עביד הוא מעשה חייב עליו חטאת, כגון שריית דיו ונתינת אונין של פשתן וכיוצא בהן בהני פליגי ב"ש, אבל הכא דאי עביד לעצמו לא מחייב חטאת אפילו ב"ש מתירין, וזהו שאמרו כל מידי דאתי ממילא שפיר דמי.